

Sygn. akt VI Ka 246/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Celina Czerwińska

Sędziowie: SSO Ludmiła Tułaczko (spr.)

SSO Sebastian Mazurkiewicz

protokolant – apl. adw. Katarzyna Syska

przy udziale prokuratora - A. I.

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 r.

sprawy N. S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w W.

z dnia 6 grudnia 2013 r. sygn. akt IV K 1010/13

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 2 o warunkowym zawieszeniu wykonania kary z art. 69 § 1, 2 i 4 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk, oraz z punktu 3 dotyczący kary grzywny z art. 71 § 1 kk;

- w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

- zasądza od oskarżonego N. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt. VI Ka 246/14

UZASADNIENIE

N. S. został oskarżony o to, że w dniu 4 sierpnia 2013 r. w W. na ul. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o Ruchu Drogowym (Dz. U. Nr 98 poz. 606 z późniejszymi zmianami), w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. mając 0,61 mg/l; 0,61 mg/l i 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem marki B. o nr rej: (...), po drodze publicznej, przy czym czynu tego dopuścił się będąc już uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem sądu za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt IV K 1010/13 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. oskarżonego N. S. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu stanowiącego występki z art. 178a § 1

i 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. sąd rejonowy wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 10 złotych. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Sąd zwolnił oskarżonego od opłat i pozostałych kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego. Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec N. S. polegającą na wymierzeniu kary 7 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, podczas gdy ustalony przez sąd stan faktyczny w przedmiotowej sprawie uzasadnia orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Prokurator, podnosząc powyższe zarzuty uznał orzeczoną karę za rażąco łagodną i na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za popełnienie zarzuconego mu czynu kary 7 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz uchylenie wymierzonej na podstawie art. 71 § 1 k.k. kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelację prokuratora należało uznać za zasadną.

Sąd rejonowy, na podstawie zebranego materiału dowodowego, prawidłowo ustalił stan faktyczny i słusznie uznał winę oskarżonego N. S.. Zastrzeżeń nie budzi także dokonana przez tenże sąd ocena prawna zachowania oskarżonego. Kontrola odwoławcza uzasadnia twierdzenie, iż w zakresie winy, ocena materiału dowodowego przez sąd I-szej instancji dokonana została z zachowaniem z art. 4, 5, 7 k.p.k. a więc jest bezstronna i nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału procesowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu – art. 410 k.p.k. - a zatem nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd rejonowy niesłusznie jednak uznał, iż w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwalająca na danie mu jeszcze jednej szansy i orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania. Dotychczasowa postawa oskarżonego wskazuje, iż nie zrozumiał wagi popełnionego w przeszłości czynu i ponownie dopuścił się podobnego przestępstwa, tym razem kwalifikowanego dodatkowo z art. 178 a § 4 k.k. Charakter tego przepisu, powiązany z regulacją zawartą w art. 69 § 4 k.k. in fine pozwala na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Rację ma skarżący, iż takich szczególnych okoliczności w przedmiotowej sprawie nie sposób się doszukać. Przede wszystkim wskazać należy, iż oskarżony dopuścił się zarzuconego mu czynu będąc pod znacznym wpływem alkoholu, który ponad dwukrotnie przewyższał normę dla przestępstwa wskazaną w art. 115 § 16 k.k. Co więcej, zdecydował się na jazdę samochodem bez koniecznej potrzeby tj. z chęci przestawienia samochodu z jednej posesji na drugą pomimo, iż czynność taka mogła zostać wykonana w innym czasie. N. S. wsiadł za kierownicę ze świadomością swojej nietrzeźwości oraz braku uprawnień do kierowania pojazdami, które utracił w wyniku popełnienia podobnego przestępstwa w dniu 26 marca 2010 r. (vide. wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w W. z dnia 16 lipca 2010 r. , sygn. akt IV K 379/10). Zakaz prowadzenia pojazdów orzeczony w/w wyrokiem upłynął na 11 dni przed datą przedmiotowego czynu. Z zachowania oskarżonego wynika, że z poprzedniego skazania nie wyciągnął żadnych pozytywnych wniosków i w dalszym ciągu wykazuje lekceważący stosunek do powszechnie obowiązujących norm prawnych. Istnieje więc ryzyko, iż przy braku realnie dotkliwej kary, oskarżony utwierdzi się w przekonaniu o bezkarności podobnych zachowań, co w przyszłości może doprowadzić do tragicznych skutków dla innych uczestników ruchu drogowego. Słusznie zwrócił uwagę

skarżący, iż brak refleksji nad własnym postępowaniem widoczny jest w sposobie myślenia oskarżonego, który jedynie pechem tłumaczy, zatrzymanie samochodu do kontroli drogowej i ujawnienie popełnionego przez niego przestępstwa. Kolejny brak zrozumienia dla konsekwencji takich działań, których przykłady są szeroko nagłaśniane także w mediach, każe uznać, iż N. S. jest kierowcą niebezpiecznym, rażąco łamiącym zasady bezpieczeństwa w komunikacji. Okoliczność ta powinna znaleźć odzwierciedlenie w wysokości orzeczonej kary. Dlatego też, sąd odwoławczy uwzględnił argumenty prokuratora zawarte w apelacji i uchylił rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku) oraz orzeczenie o karze grzywny (pkt 3 wyroku). W ocenie sądu okręgowego tak wymierzona kara zrealizuje swe cele, tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, czyniąc zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ale też i oskarżonego.

Mając na uwadze zaprezentowane motywy sąd okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oparto z kolei o treść art. 627 k.p.k.